

det høie Kirke- og Underviisningsministerium indgivet et Andragende, som gaaer ud paa to Ting, nemlig for det Første en Forespørgsel om, hvorvidt det høitagtede Ministerium anerkjender, at Præsterne have Ret eller Lov til at indrømme ham Tilladelse til at forkynde Ordet i Kirkerne, forsaavidt som en saadan Forkyndelse ikke er til Hinder for den øvrige Gudstjeneste eller de administrative Forretninger, og for det Andet, dersom en saadan Ret ikke antages at være tilstede, om saa det høitagtede Ministerium vil meddele Præsterne en saadan Ret til at give denne Præst Tilladelse til at forkynde Ordet i Kirken. Herpaa er der under 21de Mai d. N. indløbet Svar i en Skrivelse til vedkommende Myndigheder, og dette Svar gaaer ud paa, at Ministeriet ikke anseer Præsterne berettigede til at tillade Sognekirkens Afbenyttelse til gudelige Forsamlinger udenfor den sædvanlige Gudstjeneste, samt at det finder Betænkelse ved at udstede en saadan Bemærkning for Sognepræsterne med Hensyn til de Forsamlinger, som Andrageren ønsker at afbenytte Kirken til, og hvorom han subsidialiter har ansøgt i sit Andragende. Jeg skal gjerne indrømme, at naar man vilde strække sit Krav saavidt, at man vilde have en Bestemmelse for, at enhver saadan reisende Præst skulde have en positiv Ret til at prædike i hvilken som helst Kirke, han ønskede, saa kunde der være Rimelighed for, at visse Folk kunde finde en saadan Ret for stor, men det forekommer mig rigtignok paa den anden Side, at naar man ikke engang vil tillade, at noget Saadant maa finde Sted, naar baade Menigheden og Menighedens Præst, den fast ansatte Sognepræst, ikke have Noget imod, at en saadan reisende Præst kommer og prædiker i en Kirke, saa er det at gaae temmelig vidt. Jeg kan ikke Andet end beklage, at denne Bestemmelse er truffen, og det forekommer mig, at der her under denne Sag kunde være Anledning til at omtale dette, og jeg finder navnlig Anledning dertil, naar jeg seer hen til, at den høitagtede Kultusminister igjennem kongelige Anordninger vil bringe kirkelige Sager i Orden. — Jeg skal for Diebliffet, for ikke at forlænge Forhandlingerne, indskrænke mig til, hvad jeg her har udtalt, idet jeg haaber, at der vil være Andre,

som vilde samstemme med mig i min Betragtning heraf og saaledes bringe Sagen i en større Udsørlighed tilveie.

Kirke- og Underviisningsministeren:

Det er en ganske almindelig Bestemmelse, at vedkommende Sognepræst ikke er bemyndiget til at give Tilladelse til Afholdelse af særlig Gudstjeneste i sin Sognekirke; dengang jeg f. Ex. blev affædiget som Biskop for Volland-Falsters Stift og ønskede at afholde en Gudstjeneste, var det ikke nok for mig, at jeg henvendte mig til Præsten for at høre, om han havde Noget derimod, men jeg maatte tillige henvende mig til den fungerende Biskop for at faae hans Tilladelse dertil. Det vil altsaa sees, at jeg for min Person har underkastet mig de almindelig gjældende Bestemmelser, og det er en Selvfølge, at jeg ikke finder, at der var Anledning til i det Tilfælde, som den ærede sidste Taler bragte under Forhandling, at afvige fra disse. Der fremkommer undertiden fra dem, der stille sig op som Medlemmer af Frikirken, de meest hadefulde og nærgaaende Bestyldninger mod Medlemmer af Folkekirken; jeg veed saaledes med fuldkommen Sikkerhed, at der har været et Exempel paa, at En, der er Forstander for en saadan Frimenighed, har erklæret for sin Menighed, at Folkekirkens Præster vare Djevleens Børn, og at de førte alle Medlemmer af Folkekirken til Helvede; nu forekommer det mig dog ikke at være aldeles rigtigt, om der skulde aabnes Afgang i selve Folkekirken til at udtale dette, det vilde dog ikke være ret passende, om en saadan Erklæring udgik fra Prædikestolen; men selv om en saadan Opposition ikke antager saa krasse Former som i det Tilfælde, jeg her har omtalt, kan den dog virkelig være af en saadant oppositionel Natur, at den væsentlig kun gaaer ud paa at forstyrre Forholdet mellem Sognepræsten og Menigheden, kun søger sin Hovednæring ikke saameget i at vinde for Christendommen, som at vinde mod Sognepræsten. Jeg skal ikke her gaae ind paa at drøfte det specielt foreliggende Tilfælde, men disse almindelige Principer ville vise, at man bør gaae frem med en vis Varsomhed i saadanne Sager.